

РЕШЕНИЕ

№ 3998

гр. София, 16.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 17.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1300** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 11 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ):

Образувано е по жалба на И. П., [дата на раждане] гражданин на Република С., със съдебен адрес [населено място], [улица], № 9, ет.4, чрез представител по пълномощие адв. О. Б. срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване, рег. № 5364р-2203/26.01.2023г. на директора на дирекция „Миграция.-МВР, издаден на основание чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

В жалбата са изложени доводи, че така оспореният отказ е неправилен явно необоснован и незаконосъобразен, поради съществено нарушение на административно производствените правила и противоречие с материалния закон. Оспорва изводите на административния орган, че еднократно посещение на декларирания адрес за пребиваване в България може да послужи като основание за отказ. Въз на декларацията на собственика на имота оспорва констатациите за деклариране на неверни данни. Поддържа и че отказа е издаден извън законоустановения двумесечен срок определен ЗЧРБ. Бланкетно поддържа, че с отказа са му нарушени основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. От съда се иска отмяната на оспорения административен акт по изложените в жалбата съображения. Оспорването се поддържа от адв. Б., който в хода по същество поддържа, че "никъде в ЗЧРБ няма законова норма, която да изисква

лицето да стои на адреса ,посочен в декларацията и да чака контролиращи органи да дойдат да го проверяват". Претендират се сторените по делото разности по списък.

Ответникът – Директорът на дирекция "Миграция", МВР,чрез процесуалния си представител юрисконсулт Ч. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява следното:

Не е спорно между страните в съдебното производство, че оспорващият И. П., гражданин на Република С., е лице с български произход, видно и от представеното по делото Удостоверение №008660030020221107, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина /л.20/.

На 25.08.2022г. жалбоподателят П. е подал Заявление, с рег. № Г-3140/25.08.2022г. за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ /л.18-20/.Заявлението е подадено лично, при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/. Към заявлението от чужденеца са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл.35,ал.2 от ППЗЧРБ по служебен път е представено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина удостоверение за български произход.Декларирал е адрес в Република България, на който ще пребивава : [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес]. Представил е също:заверено копие на национален паспорт на чужденец, издаден от Република С.; Извлечение от акт за раждане на сръбски и в превод на български език; трудов договор № 016/25.08.2022г. сключен между И. П. и „ВОЙНОВИЧ“ЕООД ЕИК[ЕИК] и Уведомление по чл.62,ал.5 от КТ, изх. № 22388223391599/25.08.2022г.,издадено от НАП Удостоверение за регистрация от 25.08.2022г. от ТД на НАП С.;Свидетелство за съдимост, издадено от Висш съд Зайчар, Република С., в превод на български език; Нотариално заверена декларация от Л. А. А.,ЕГН [ЕГН], лк №648058878, издадена на 21.01.2019 г. от МВР – С., с която същият е декларирал, че притежава собствено жилище, находящо се в [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес] което съгласно § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ предоставя за ползване на И. П., [дата на раждане] , гражданин на Република С., по време на престоя му в Република България; С писмо, рег. № 536400-43769/14.10.2022 г. на дирекция "Миграция", копие от което е изпратено служебно до ИА“Българите в чужбина“, чужденецът е бил уведомен на електронен адрес [електронна поща], че срокът за разглеждане на преписката се удължава с два месеца, като в едномесечен срок оспорващият П. следва да представи удостоверение, от което да е видно ,че е от български произход,като за целта следва да подаде документи за доказване на българския си произход в Изпълнителна агенция за българите в чужбина. На чужденеца е указано ,че в случай, че посоченият документ не бъде представен в срок, производството ще бъде прекратено./л.19/

В хода на административната процедура, с писмо рег. № м-17720 /12.10.2022 г. по описа на ДАНС е представено становище, съгласно което, специализираният орган не разполага с данни, даващи основание, че И. П., представлява заплаха за националната

сигурност, поради което не възразява същият да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България /л.47/.

Във връзка с осъществяване контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017 г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците/л.67/, е осъществена проверка по отношение на чужденеца. Проверката е обективизирана в Докладна записка рег.№5364р-25520/17.11.2022г.,на началник сектор „ВСБГ“, адресирана до началник на отдел ЗМБГ в дирекция „Миграция“ –МВР/л.50/.От съдържанието на същата се установява следното :На 15.11.2022 г. служители на дирекция „Миграция“ са извършили проверка от на декларирания от чужденеца адрес в [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес]. Чужденецът не бил установен на адреса. Проверяващите извършили оглед на апартамента, и установили че в цялото жилище се извършват ремонтни дейности, което го правят непригодно за живеене.При проверката бил проведен разговор със собственика на апартамент № 49, Л. А. А.,посочен като домакин от И. П., който заявил, че не живее на този адрес, разказал, че в апартамента живее друг сръбски гражданин Б. Б. . Служителите провели разговор и със съсед на същия етаж ,който заявил че не е виждал чужди граждани да живеят в ап. 49.

Предвид установеното, е издаден оспореният Отказ рег. № 5364р-2203/26.01.2023 г. на директор на Дирекция „Миграция“– МВР, с който на основание чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ по отношение на П. И., [дата на раждане] ,гражданство С., е отказано право на предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.От приетата като доказателство в о.с.з. на 17.05.2023г. справка за сключване ,изменение на трудовите договори и уведомления за промяна на работодател за „Войинович“ ЕООД ЕИК[ЕИК] се установява ,че сключеният на 25.08.2022г. трудов договор със жалбоподателя е прекратен на 17.04.2023г.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегната е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Оспореният отказ е връчен на 01.02.2023 г. на представителя по пълномощие адв. Б., жалбата е депозирана до съда на 01.02.2023г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от директор на Дирекция "Миграция" – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Неоснователно е оплакването в жалбата,че отказът е издаден извън двумесечния срок, определен в чл.25 ал.2 ЗЧРБ.От доказателствата по делото, писмо, рег. № 536400-43769/14.10.2022 г. на дирекция "Миграция",безспорно се установи,че същият срок ,предвид липсата на подадено, със заявлението удостоверение за български произход, е удължен с два месеца. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран по смисъла на чл.59,ал.2 ,т.4 АПК.-отказ по чл.26,ал.1 вр. чл.10ал.1,т.23 предл 2 ЗЧРБ-чужденецът е декларирал неверни данни.

Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Не е спорно между страните по делото, че жалбоподателят има български произход, което обстоятелство е основание да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото от него заявление са приложени изискуемите документи, като в съответствие с нормата на чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и трудов договор, сключен между И. П. и и „ВОЙНОВИЧ“ЕООД ЕИК[ЕИК] на 25.08.2022 г.

Оспореният административен акт е мотивиран, с извършената проверка на 15.11.2022 г., обективизирана в Докладна записка с рег. № 5364р-25520/17.11.2022 г., изготвена до началника на отдел ЗМБГ- дирекция „Миграция“, в хода на която е установено, че на декларирания адрес на пребиваване, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Въз основа на събраните доказателства се установява, че жалбоподателя П. е посочил изрично в депозираното от него заявление за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване, че ще пребивава на адрес в град С., ж.к. Л. [жилищен адрес] за което от е представил и нотариално заверена декларация от собственика на жилището - Л. А. А., че същият и предоставя жилището за ползване и дава съгласие чужденецът да бъде адресно регистриран на този адрес.

От представената по делото Докладна записка с рег. №5364р-25520/17.11.2022 г., се установява, че в хода на извършената проверка на адрес – град С., ж.к. Л. [жилищен адрес] , са констатирани правно значимите обстоятелства за отказ : в цялото жилище се извършват ремонтни дейности, което го правят непригодно за живеене; собственика на апартамент № 49, Л. А. А., посочен като домакин от И. П., е заявил, че не живее на този адрес, и е твърдял, че в апартамента живее друг сръбски гражданин Б. Б., а не жалбоподателя, като съсед на апартамента, живеещ на същия етаж е заявил, че не е виждал чужди граждани да живеят в ап. 49.

Съгласно нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, към заявлението за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване се прилагат задължително доказателства за осигурено жилище. Представената декларация по делото не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но съдът споделя изводите на административния орган, че се касае за декларирани неверни данни.

Вярно е, че в закона липсва изискване чужденеца да пребивава постоянно на посочения от него адрес, но при извършената проверка от страна на българските власти е установено, че И. П., въобще не живее на деклариания адрес, както и че наемодателят Л. А. А. заявил, че на този адрес живее друг сръбски гражданин Б. Б.. Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че безспорно са налице неверни данни, предвид установената липса на намерение от страна на чужденеца да се ползва от деклариания адрес за пребиваване в Република България. Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган, че чужденец, подал заявление за получаване на постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в Република България, което да му даде реална възможност за живеене в страната и да изпълнява своите трудови функции.

При съвкупния анализ на събраните по делото доказателства следва извод за липса на такова намерение у чужденеца.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл.4, ал.1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл.4, ал.2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК) и упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо (чл.6, ал.1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за нарушаване и засягане на човешките му права и свободи, регламентирани в Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК. На основание чл.172, ал.2 от АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на делото, въз основа направеното искане и чл. 143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определено съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран , съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. П., [дата на раждане] гражданин на Република С., чрез представител по пълномощие адв. О. Б., със съдебен адрес [населено място], [улица], № 9, ет.4, срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване,

рег. № 5364р-2203/26.01.2023г. на директора на дирекция „Миграция.-МВ.
ОСЪЖДА И. П., [дата на раждане] гражданин на Република С.,с личен паспорт
№[ЕИК], изд. на 09.12.2020г. от МВР РСърбия,валиден до 09.12.2030г., да заплати на
Дирекция „Миграция“-МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/
лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния
административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: